

Szepesi Zsuzsanna

Mert eljön az idő ...

Egyszer csak eljön az idő,
amikor az ember
visszafelé tekintget:
mikor egy reggel más lesz
a tükörből figyelő tekintet,
mikor rájön, elfelejtette,
mit is felejtett el –
akkor válik sürgető kényszerré,
valamiféle számvetés kell.

A lélekkel az idő
ilyenkor mostohán bánik,
bárhogy élted életed,
most rád tör a vad pánik:

– ha szép volt, tartalmas,
szorgalmad sok mindent elért,
és megdolgoztál mindenért,
fáj, hogy ez múlt időt jelent,
és nincs hatalmad kitolni a jelent.

– ha valahogy elszaladt csak melletted,
lódörögtél vagy a dolgod tetted,
hol vitt magával a sodrás,
hol pihegtél partra vetetten –
szíved a hiánytól retten.
Akkor azért a szorongó félsz:
jó volna kicsit több, kicsit jobb,
amíg bírod magad,
amíg elevenen élsz.

Az ember az idővel beérik,
mint a búzakaralász –
lassan az aratást várja,
mégis titkon arra vágyik,
ne rozsdálljon a kapu zárja.

*Szűk Balázs***Hazajövök, temetőbe Kelet felé**

Elindultam szép hazámba,
Híres kis Magyarországba,
Visszanéztem tévutamról,
Zsebemből a pénz kifordul.

Bú ebédem, bú vacsorám,
Visszahív már édes hazám.
Nézem fönt a festett eget,
Sírom bizony az nem lehet.

Hazajövök, bár nem várnak,
Kárvallottja nagyvilágnak.
Hazajövök e bús földre,
Engem váró temetőbe.

Ne sirasson engem senki,
Leszek én itt magyar senki,
Magyarabb a Hortobágnál,
Hűségesebb a Tiszánál.

Leszek, leszek, halott leszek,
Halottpénzből kettőt veszek.
Engem sirass, édesanyám,
Engem temess, édesapám!

Kelet felé, visszafelé,
Megyünk sorsunk elé,
Olajszagú hajnalokon,
Acsarogva, vakon.
Ködök ócska nyoszolyáján,
Szemlesütve, gyáván
Megérkezünk, halad velünk
Buta, konok terhünk.
Dohogó nagy indulások,
Sanda bűnök, átkok
Itt a reggelre rótt vétkek--
Nem mennyei étkek.
Torokszorulás, üres föld,
Lompos vidéken zöld
Televény. Fullad a kék perc
S a remény. Nádak nyers
Katonái hátra arcra
Születtek, nem dacra.
Vad gyónások szállnak ludak
Népe felett. Rút, vak,
Mi marad, s többé nem barát
A szoruló kabát.
Fortély és félelem, mint bicska
Hasít hűvös halomba.
Nézz le ránk, bizton, sírva
Emlékszegő lelkünk, Attila!

Attila

Nevedet elemezték hívón és hűvösen,
S nem jött ki több, mi voltál.
Talán csak a düh s az ágyadnál
Téged simogató gyermek tudná, ki élt benned
És melletted, várt téged, hogy őszinte légy,
Mint harmadnap után emberben az éhség.
Én is így próbálok tűnődni rólad,
Mióta ismerlek holtan,
Kit életében úgy szerettek, hogy
Nem lehetett az ötödik a
Pestre induló kocsiban.
Testedre egy országnyi út
Borult azon az este.
Titkos bátyám, szegények legénye,
Áhitlak és siratlak!
Nem tudom, mi az éhség,
De tudom, neked mi volt.
Tudom, te kíméletlen vagy,
Én meg tiszta sem.
S most, amikor a hajnali vonat előtt
Felszáll a köd, újra megsiratlak:
„Szép a reggel és szép az árny is,
De szebb az est, s legszebb az éj,
Annak, aki áldást és gondot
Már csak végképp tőled remél.”

Egy uralkodó emlékei